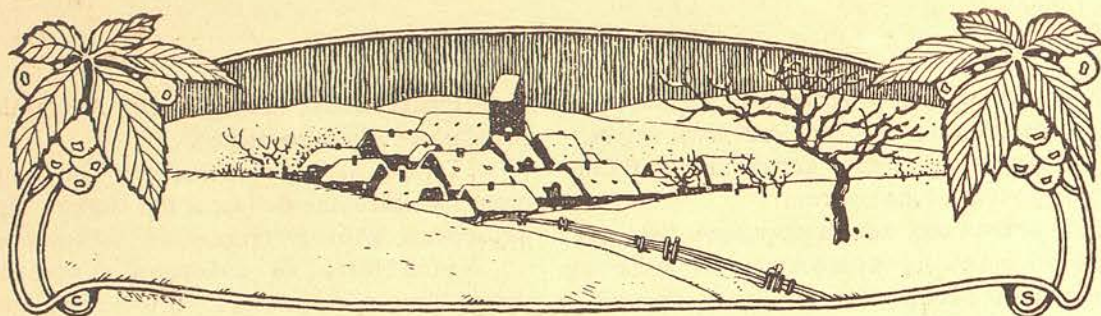

ОТМЪЩЕНИЕ.

(По Гюй де Мопасанъ¹⁾ — разказъ — за юноши).

Прѣди тридесетъ години, когато се започна войната между французи и нѣмци, взеха за войникъ младия французски селянинъ, наричанъ „Дивиятъ.“ Той бѣше на тридесетъ и три години; баща му бѣ отдавна умрѣлъ; въ кжщи той оставяше само старата си майка. Всички въ селото знаеха, че тя си е спестила нѣщичко за черни дни, затова не съжالياха много, че ѝ взеха работника.

Старата баба остана съвсѣмъ сама въ кжщата си, която се намираще на края на гората, далечъ отъ всѣко друго жилище. Но тя не бѣше отъ страхливитѣ: висока, суха и сурова, тя бѣше отъ тия жени, които рѣдко се смѣятъ и не обичатъ да се задирватъ нито да ги задирватъ. Майката на „Дивиятъ“ продължаваше да си живѣе както и по-рано въ чистата си и весела кжщичка, цѣла обрасла въ зелени обвивни растения, и както по-рано продължаваше да се занимава съ малката си градинка и домашнитѣ птици.

Единъ пжтъ въ седмицата старата отиваше въ селото да си купи хлѣбъ и месо, и слѣдъ това пакъ се връщаше въ усмотения си домъ.

Зимата дойде. Кжщичката я затрупа снѣгъ. Отиването въ селото стана по-трудно. Заприказваха за гладни вълци, виещи между селото и гората. За всѣки случай бабата потърси ловджийската пушка на сина си, стара пушка съ счупенъ прикладъ. Тя служеше още на мжжа ѝ, голѣмъ ловецъ, който биеше дивечъ въ забранени мѣста. На такъвъ ловъ застрѣляха стареца издебналитѣ го лѣсничей. „Дивиятъ“ —

синъ тръгна по стѣпкитѣ на баща си и се считаше за отчаянъ истрѣбителъ на дивечъ.

Чудна бѣше да видите бабата, когато тя, не много пригърбена, бавно крачеше по снѣга и високо повдигаше цѣвѣта на лежащата на рамото ѝ пушка, надъ черната забрадка, покриваща побѣлѣлитѣ ѝ косми.

Тжжно минаваха за нея днитѣ единъ слѣдъ другъ въ това осамотение, и тжжнитѣ мисли за далечния ѝ синъ не я оставаха никога.

II.

Нѣмската войска идѣше все по-близо и по-близо. Ето че въ селото пристигна единъ нѣмски пѣхотенъ полкъ, и веднага намѣстиха войницитѣ по кжщитѣ; нѣйдѣ — единъ, нѣйдѣ два, а тамъ кждѣто хазяитѣ бѣха по-заможни — и по-повече. При бабата „Дива“, която считаша въ селото за богата, опрѣдѣлиха на квартира четирма войници, синеоки нѣмски хлопаци, съ бѣла кожа и свѣтли коси. Даже слѣдъ прѣживенитѣ трудности въ похода и четирмата бѣха останали весели шишкавци. Всички бѣха добри момчета: ни единъ отъ тѣхъ не се гордѣеше, че е дошълъ побѣдителъ въ Франция, опустошена отъ войната.

Добродушнитѣ нѣмци се стараеха да не бждатъ тежестъ на хазяйката. Тѣ другарски заживѣха съ нея, като помагаша на саможивката баба.

Всѣко утро почти, когато нѣмцитѣ, безъ да гледатъ на снѣга и студа, се плѣскаха на кладенеца, старата вече започваше да ги подканя за закуската.

¹⁾ Бѣлѣжитѣ французски писателъ — разказвачъ, починалъ прѣди нѣколко години.